

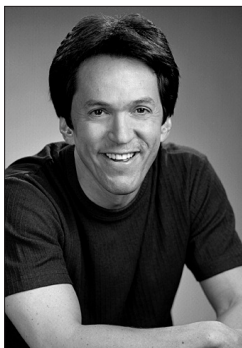
МИЧ АЛБОМ

Имай вяра

Една истинска история

Имай вяра

МИЧ АЛБОМ

За автора

МИЧ АЛБОМ е писател, драматург, журналист и сценарист, автор на шест книги, сред които световният бестселър *Вторници с Мори*, едни изключителни и вълнуващи мемоари. Първите му два романа, *Петимата, които ще срещнеш на небето* и *Още един ден*, веднага стават бестселъри според класацията на *Ню Йорк Таймс*. И по трите книги са направени телевизионни филми, приети с възторг от публиката. Мич Албом ръководи три благотворителни фондации в Детройт. Живее със съпругата си Джанин в Мичиган.

А ако верите ни не ни разделят, а обединяват?

Мич Албом ни предлага един красив и нежен разказ за своето забележително осемгодишно пътуване между два свята – двама мъже, две вери, две общности. Пътуване, което ще вдъхнови читателите, независимо от кой край на света и от коя вяра са те.

Първата нероманна книга след *Вторници с Мори* на Албом, *Имай вяра* започва с необичайна молба: един осемдесет и две годишен равин от родния му град го моли да произнесе надгробното му слово.

Тъй като чувства дълбокия смисъл на тази задача, Албом решава, че ще е добре да опознае повече възрастния равин, а това го връща към един свят на вярата, който той е напуснал преди много години. Междувременно, той среща и един детройтски пастор – бивш наркодилър и затворник, – който проповядва на бедните и бездомните в една рушаща се църква.

Движейки се между техните светове, християнски и еврейски, афроамерикански и бял, беден и благосъстоятелен, Албом наблюдава как тези двама много различни мъже използват по сходен начин вярата в борбата за оцеляване: по-старият равин я прегръща още по-здравео, докато смъртта се приближава; по-младият пастор разчита на нея, за да държи себе си и своето паство на повърхността на житейския въртоп.

Албом и двамата Божии мъже изследват проблеми, които безпокоят съвременния човек: как да издържиш, когато изпаднеш в труден период от живота; какво е раят; стойността на прошката; съмнението в Бог; важноста на вярата в тежки моменти. Въпреки че текстовете, молитвите и историите са различни, Албом започва да осъзнава, че съществува поразително единство между двата свята – и всъщност между верите навсякъде по света. Осъзнава дълбоката утеха да вярваш в нещо по-голямо от теб.

Имай вяра разказва за изгубването на вярата и повторното ѝ откриване; за божествената искра вътре в нас. Тя е за духовното пътуване на един човек, но разказва история, отнасяща се до човешкия дух изобщо.

*Посвещавам на баща си, Айра Албом,
в когото винаги съм вярвал*

МИЧ АЛБОМ

Авторът на Вторници с Мори

С Е Р И Я • П О З Н А Й С Е Б Е С И •

Имай вяра

Една истинска история

Превод от английски Калка Герганова

*Ако искате да закупите книги на ИК „Кибеа“,
можете да ги поръчате чрез най-близкия до вас
книготърговец, или на телефон (02) 988 0193,
както и на електронните ни пощи
bookstore@kibea.net и office@kibea.net.*

ЦЕНТЪР ЗА КНИГИ И ЗДРАВЕ „КИБЕА“

София 1000, ул. „Д-р Вълкович“ №2А
(близо до ул. „Ангел Кънчев“ и ул. „Солунска“)

Фирмена книжарница: 988 01 93

Mitch Albom
HAVE A LITTLE FAITH

Copyright © 2009 Mitch Albom, Inc.
All rights reserved.

© Издателска къща „Кибеа“, 2011
© Калка Герганова, превод, 2011
© Красимира Деспотова, графичен дизайн, 2011

ISBN: 978–954–474–569–1

Бележка на автора

Този разказ обхваща период от осем години. Беше възможно да го запиша благодарение на двамата изключителни мъже – Албърт Луис и Хенри Кавингтън, които подробно ми разказаха своите истории, – както и благодарение на семействата им, децата и внуците им. Дължа им огромна благодарност. Всички срещи и разговори са автентични, но понякога се налага (много рядко) за целите на разказа времевата линия да се съгъсти – така например някакъв разговор, случил се през октомври едн-коя си година, може да е представен през ноември следващата година.

Също така, макар тази книга да е за вярата, авторът не претендира да е експерт по религиите, нито пък предлага на читателите книга с практически указания по някое вероизповедание. Книгата е написана по-скоро с надеждата, че всички вероизповедания могат да открият нещо общо в историята, която тя разказва.

Дизайнът на корицата бе вдъхновен от стария молитвеник на Албърт Луис, захванат с ластичета.

В името на традицията, свързана с „десятъка“, една десета от приходите на автора за всеки продаден екземпляр, се дава за благотворителни цели, включително за църквата, синагогата и подслоните за бездомни, за които се разказва в нашата история.

Авторът би искал да благодари на читателите на предишните му книги. И да каже: „Добре дошли“ – на новите читатели. Всички тях той цени високо.

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Благодарности.</i>	10
<i>В началото...</i>	12

ПРОЛЕТ

<i>Великата традиция на избягването</i>	18
<i>Запознай се с Реб</i>	21
<i>Малко история</i>	24
<i>Животът на Хенри</i>	29
<i>Папката за Бог</i>	31
<i>Домът на покоя</i>	39
<i>Сивото ежедневие на вярата</i>	48
<i>Ритуал</i>	58
<i>Краят на пролетта</i>	62

ЛЯТО

<i>Нещата, които губим...</i>	70
<i>Общността</i>	78
<i>Още малко история</i>	83
<i>Най-големият от всички въпроси</i>	95
<i>Защо има войни?</i>	104
<i>Щастието</i>	114
<i>Краят на лятото</i>	122

ЕСЕН

<i>Църквата</i>	124
<i>За какво ти е да си богат?</i>	129
<i>Църквата</i>	135
<i>Стар</i>	141
<i>Църквата</i>	151
<i>Добър брак</i>	160
<i>Твоята вяра, моята вяра</i>	178
<i>Нещата, които откриваме...</i>	187
<i>Денят на благодарността</i>	191
<i>Краят на есента</i>	200

ЗИМА

<i>Зимно слънцестоене</i>	211
<i>Доброто и злото</i>	216
<i>Животът на Кас</i>	223
<i>Да кажеш: „Съжалявам“</i>	233
<i>Моментът на истината</i>	239
<i>Раят</i>	247
<i>Църквата</i>	254
<i>Довиждане</i>	258
<i>Прощалното слово</i>	262
<i>...Нещата, които оставяме след себе си</i>	272
<i>Епилог</i>	278
<i>Две години по-късно</i>	280

Благодарности

Авторът би желал да благодари на семействата на Хенри Кавингтън и Албърт Луис: съпрузите, Сара Луис и Анет Кавингтън; децата на Реб – Шалом, Ора и Гила; и децата на пастор Хенри – Лакема, Кендрик, Кийша и Тифани. Никога не е лесно да четеш за своя съпруг или баща в книга и дълбоко оценявам тяхната благосклонност към тези страници. Допълнителни благодарности към съпругата, Синди Луис, и съпрузите, Шимон Липски и Брайън Сайц – и многото внуци на Реб.

Благодаря и на всички останали, които направиха възможно създаването на тази книга: на Антъни „Кас“ Кастлоу, д-р Чад Ауди от пасторствата на Мисията за християнско спасение, Детройт, равин Стивън Линдъман, Тийла Сингх, Еди Ейдълман, Норм Траск; на ръководството на храма „Бет шолом“, на членовете на църквата „Аз съм пазител на моя брат“ (някои от техните имена бяха променени), на Мати и Лайза Голдбърг (с тяхното изследване на прашните рафтове), и на Рон Липски, който обожаваше дядо си и доказва това с нежните видеоленти, които беше заснел.

Моите дълбоки благодарности и към издателство *Hyperion*, към винаги подкрепящия ме редактор, Лесли Уелс, към Елън Арчър, Уил Балиет, Фил Роуз, Дейвид Лот, Винсънт Станли, Кристин Кайзър, Минди Стокфийлд, Джесика Уийнър, Мари Кулман, Маха Халил, Сара Ръкър, Сали-Ан МакКартин и Майкъл Ротондо.

И, както винаги, благодаря на чудесния екип в *Black Inc* – Дейвид, Сюзън, Антонела, Аник, Джой, Лий Ан и Дейв. Благодаря също така на онези, които прочетоха тези страници още в началото, на семейството ми и на разширеното ми семейство, на Роузи – и на Джанин, от която моите благодарности винаги започват, и при която завършват.

И накрая, благодарен съм на първия си дом, Южен Джърси, който така и не оцених напълно, както и на настоящия си дом, Детройт, който може би ценя повече от всичко друго. Той е едно специално място, специални са и хората му, и аз съм горд, че живея там.

МИЧ АЛБОМ
Детройт, Мичиган
юни 2009 година

В началото...

В началото бе въпросът.

– Ще произнесеш ли надгробното ми слово?

– Не разбирам за какво говориш – рекох.

– Надгробното слово за мен, прощалното слово де, да го произнесеш? – запита отново възрастният мъж. – Когато си отида оттук. – Очите му проблясваха зад очилата. Поддържаната му брада бе сива, стойката му – леко приведена.

– Умиращ ли? – попитах.

– Още не – отвърна ми с широка усмивка.

– Тогава защо...

– Защото си мисля, че ти си подходящият човек. А също така си мисля, че когато дойде времето, ще знаеш какво да кажеш.

Представете си най-благочестивия мъж, когото познавате. Вашият свещеник. Вашият пастор. Вашият равин. Вашият имам. А сега си представете как той ви потупва по рамото и ви моли да се сбогувате със света от негово име.

Представете си човека, който изпраща хората до небето, да ви пита дали ще го изпратите до небето.

– И така – каза той. – Ще приемеш ли молбата ми?

В началото имаше друг въпрос:

— Ще ме спасиш ли, Господи?

Този човек държеше пушка. Криеше се зад боклукчийските кофи, наредени пред къщите на една улица в Бруклин. Беше късно през нощта. Жената му и бебето му, момиченце, плачеха. Той се беше втrenchил в колите, спускащи се по неговата пресечка, сигурен, че следващият чифт фарове ще означава пристигането на неговите убийци.

— Ще ме спасиш ли, Господи? — питаше той, треперейки. — Ако ти обещаю да ти се отдам, ще ме спасиш ли тази нощ?

Представете си най-благочестивия мъж, когото познавате. Вашият свещеник. Вашият пастор. Вашият равин. Вашият имам. Сега си го представете в мръсни дрехи, с пушка в ръка, да моли за спасение зад куп боклукчийски кофи.

Представете си човека, който изпраща хората до небето, да моли да не бъде изпратен в ада.

— Моля те, Господи — шепнеше той. — Ако обещаю...

Това е история за вярата в нещо и за двамата напълно различни мъже, които ме научиха как да го правя. Нужно ми бе дълго време, за да почна да пиша. Нужно ми бе да посетя много църкви и синагоги, редица предградия, да

се допра до всичко онова – „ние“ срещу „тях“ – което разделя вярващите по света.

И накрая, трябваше да спра у дома – в един храм, изпълнен с хора, пред ковчег от борови дъски, пред празен амвон.

В началото имаше въпрос.

Той се превърна в последна молба.

– Ще произнесеш ли надгробното ми слово?

И както често става с вярата, мислех си, че ме молят за услуга. Всъщност ми правеха услуга.